

I bøkene jeg har skrevet har jeg nevnt spesielle veiledende spørsmål!

Jeg følte meg utsatt som 3.5 år gammel, da foresatte jobbet i byen og jeg bodde hos tante og onkel på landet, med dyp religiøs tro, og savnet mor sterkt. Et eldre søskenbarn behandlet meg dårlig, og ga meg skyld for enkelte saker. Dessuten var det felles lugge-straff om barna var urolige. Eldre nabo-gutter fra distriktet truet med å kaste spyd, stein, visstnok som en lek, indianer og cowboy. Truet med at de skulle drepe deg, selv om dette var lek. Men helheten ga meg følelsen av en slags ensomhet og hjelpeløs følelse. Ikke for det, jeg tålte dette, men så ikke noen fremtids-håp i slik adferd. Slik sett stod jeg etter at mørket hadde kommet på kvelden, høst, og så den siste lille lysning der solen hadde gått ned mange timer tidligere. **Jeg tenkte: Kanskje det finnes noe, (håp=muligheter), der ute.**

Noen ville tenke på fremmede vesener, engler, Gud. Men det jeg tenkte var at det kunne finnes håp fremover i tid. Der ute og fremover i tid, var liksom en vei ut av denne isolasjonen. Her har vi saker som ligner Pink Floyds egentlige mening med; Is the anybody out there? Eller fra Frost: Ut av isolasjonen; I am free!

Mor forstod å omplassere meg hos andre slektninger, en god eldre dame, der yngste-sønnen som bodde der, fortalte mye om alt som fantes, om jorda, månen, globus, sputnik-rakett, satellitt, verdensrom, galakse, nyheter på TV, Radio, Sport. Frihets-følelse. En gang i måneden hadde den eldre gode slektningen et bygde-religiøst møte hos seg, om det gode og onde, i tykke og tunge ord. Noe tid forut for dette hadde mannen i huset dødd.

Jeg var vel fylt 4.5 da mannen i huset viste hvordan kattunger skulle avlives med å kaste dem i låve-veggen. Dette syntes jeg var stygt gjort. Men torde ikke si noe da. En nabomann kom til kaffe ofte, og han hadde alltid litt skulende øyne, virket skummel, noe mange av de eldre og voksne menn på den tiden 10 år etter krigen virket som. Denne nabomannen stilte opp på de religiøse møtene. Han fortalte til de andre at han kunne se ondskapen, faen selv, i et maleri som hang der.

Jeg syntes dette hørtes så dumt ut, at det knapt var håp for en fremtid med slik hverdags-liv som her ble ut-trykt. Jeg skammet meg over at folk ikke kunne være mer opptatt av de behov vi i aller sterkeste grad hadde, at det var så mye bra vi kunne gjøre. Jeg måtte derfor se bort, men jeg rødmet veldig, fordi jeg ville ikke vise at jeg tenkte at de var håpløst dumme. Mannen så meg, og avbrøt holdningen sin og sa;

Åh, denne gutten er intelligent. Og de andre hadde tydelig slik oppfatning også, noe jeg ikke satte noen pris på eller gledet meg over. Men samtidig var dette en innrømmelse fra deres holdning; til at det de drev med egentlig var dumt, eller kanskje ikke holdbart bra, godt, bevarende nok. Men de søkte nok en hjelp fra de høyere makter tross alt. Jeg følte at de sviktet folk slik, at **de så etter det onde som målestokk ved hverandre**, heller enn det gode. For meg var det onde å skade noe, og det gode å pleie, ordne til så alt var bra.

Det neste som skjedde noen dager etter dette var et spørsmål jeg ga til den snille damen jeg bodde hos og sønnen. Jeg ventet jo så mye på mor. Følte meg mest trygg der, og så var ventetiden så lang. Det tok tid å reise til byen, tid å reise til bygda, tid som var kort eller lang om man hadde det morsomt eller trist. Men allikevel at solen, klokka, dagen var en tid som virket likedan samtidig, like langt for hvert døgn. Det rare var at jeg følte at solen vandret rundt, og at den slik lyste opp der den oppholdt seg før neste runde hvor den drev nattemørket vekk igjen.

Jeg følte dette som en normal bevegelse av jorden og solen, selv om jeg ikke var helt klar over forholdene her. Men summen av ventetid, og eksakt klokketid, og at tiden virket fra det forrige til det neste jevnt hele tiden, alltid mot fremtiden, likt med alt som vokste eller smuldret opp, var hvilket jeg fant utrolig, og kanskje litt skummelt også.

Jeg forbandt tiden med tid som var jevn, en slags årsak-virknings-rekkefølge. Samtidig var altså tiden bundet til å vente, til fort, og til sakte, og til tid hvor noen var slemme, eller gode, også mot meg. At tiden eksisterte, fantes, fant jeg underlig. Tenk om den ikke hadde vært. Samtidig lurte jeg på hvordan hele resten av verden var, da jeg hadde sett byen, havet, vann, skoger og fjell, at det fantes noe utenfor bygda, andre land, sport eller krig. Nye oppfinnelser. TV-en kom inn i huset. Akkurat da President Kennedy ble skutt, og ble vist på fjernsynet. Antagelig i 1963.

Jeg stilte nå 3 spørsmål: Om **hvordan var verden?** *Hvor stor, lagd av hva, hvordan så den ut egentlig, og hvordan oppførte folk seg i verden?* Nærmest: Krav om full funksjons-beskrivelse. De merket at spørsmålet var dypt nok. Og så: **Hva er tid.** Altså hvordan fungerer det, kan virke, kan eksistere? De merket også at dybden i spørsmålet gikk i en slik retning! Og så spurte jeg på grunnlag av at folk, nyheter eller i bygda, unge og gamle, at de kunne være så dumme eller lumske, og til tider slemme. Og det var bedre løsninger. At noe måtte være feil, eller dumt med tenkningen eller forståelsen deres, altså livssyn og handling, altså moralen. Jeg spurte derfor; **Hvordan kan vi tenke?** De forstod faktisk at jeg mente hva vi så for oss i hodet, eller hadde som løsninger, det at tanke-virksomhet i det hele tatt kan fungere, men at vi ikke oppdaget våre dårlige løsninger, feil-behandlinger; **At hvordan kunne tenkningen vår virke? Hvordan kunne denne fungere og hvordan fungerte denne. Altså en slags, både eksistens og funksjon av tenkning, som et poeng, der tenkning burde kunne oppdage dumheter, dårlige veier og handlinger.**

Alle 3 spørsmålene er knyttet til holdbarheten deres, og min, i funksjonen, virkemåten. Denne holdbarheten, vel, jeg tenkte vel da i stor grad på det vi kaller moralen, at hvorfor var vi gode eller dårlige mot hverandre? Men samtidig mer direkte, hvordan kunne dette eksistere, og virke, hvordan virket disse: **Jorden, Tiden, Bevisstheten.**

Når du nå slik forstår hva disse 3 spørsmål innebærer; Hva er tid? Hvordan er verden? Hvordan kan vi tenke? Så klarer du nå å se forbindelsen til holdbare og uholdbare handlinger vi har med hverandre, samtidig som at å finne ut, og forstå noe, om hvordan dette virker, som er viktig her. Altså holdbarhet som Moral-spørsmål, og holdbarhet som i hvilken grad disse funksjonelt eksisterer, hvor funksjonen faktisk er det viktigste å forstå.

Vi merker at både Psykologi, Moral, Holdbarhet, Omsorg, holdepunkter i verdens-tilværelsen, faktisk ligger i disse spørsmålene. Mange vil nok sende forklaring videre til det onde og gode i løseste luften, mystisk nok, men med personlige herredømmer, som hos Gud og SATAN, i himmelen og helvete. I mellom her skal da mennesket leve på jorden, utsatt for deres vilje, handlinger. I alle religioner og ikke-religioner er det lagd de samme lover om ikke å drepe, lyve, stjele, fordi det sender oss ut i uholdbarhet. Jeg syntes disse forklaringene var veldig innskrenket i forhold til de behov jeg hadde for å forstå mer av dette. Etterhvert så jeg at disse begrepene var ment for den verden vi lever i nå! Ikke når vi allerede var frelst til himmelen, eller når vi var dømt til helvete. Tidspunktet mellom 9-11-års-alderen hadde jeg helt mistet troen grunnet mange dårlige opplevelser med stefar, krigs-nytt, og gjenger i sentrum av storbyen.

Men spørsmålene som ble stilt, hva er tid, hvordan er verden og hvordan kan vi tenke, er vinklet både til funksjon og til moral-begrepet som en del av samme sak. Med andre ord at vår kropp og sjel, ånd, som for meg nå lettest kunne forstås som kropps-funksjoner med sanser og behov og med en evne til å virke ved de behov vi har som gir nærings-tilskudd til oss, søvn, hvile, mat, drikke, puste, sanser til å orientere oss med og merke alt, også som våre følelser av bra og dårlig som gjelder disse opplevelsene, som vondt, godt, smerte, lyst, samt vår evne til å merke følelser, merke fysisk natur, merke bevegelser, tid, merke bevisstheten vår, og merke andres bevissthet.

Bevissthet og husk gir sammenlignings-mulighet for alt følt og opplevd: At å bevare kropp og sjel, betydde for meg **at kropp, følelser og bevissthet** kunne fungere og holde seg normalt lengst og best mulig, det uholdbare: uenig med dette og skade holdbarhet fysisk og bevisst. Enighet holdbart, er at destruksjon, eller å skade seg selv og andre ikke er holdbart. Og dette gjelder gjensidig, at vi bevarer våre og andres kropp, følelsesevne og bevissthetsevne holdbart, bra, godt moralsk sett. Og topper slik tanke, om vi så mener dette inntil døden! At vi tar vare på oss!

Det jeg fikk som svar på hvordan verden var, hva tid var, kunne være, og hvordan vi kunne tenke, hvordan det fungerte; Var på alle tre spørsmål negativt svar. Nei, det visste de ikke, og de trodde at det faktisk ikke var noen som visste noe om dette. Det jeg følte, og tenkte da om ingen visste dette var besynderlig, som en slags oppvekkelse:

Da var det ikke rart at folk var som de var! Verden, tiden, tenkningen, alt de hadde bruk for, eller levde i, var ukjent for dem. At alt var mystisk, underlig, at de famlet i blinde, uten gode holdepunkter å holde seg til, eller forstå noe som noen sikkerhet. Da er tro, antagelser, straff og belønning, eneste mulighet. Eller dypere undersøkelse.

Når kun følelsen, smaken, som lyst, ulyst, i behov, sanser, følelser har kun påbud og forbud som man ikke forstår nok om holdbarheten i, så vil ingen bud, lover, forhindre noen tro, livssyn fra å gjøre dette allikevel. Kan en slik misforståelse eksistere? Vi kan se på Platons og Plotins, ene og alene bevissthet, som ideer, der også det fysiske kun er ideer, lignende Hegels forestillinger, og som vi kan finne igjen i en del teosofi ellers.

De stiller seg slik som Hume og Kant: Hume, ikke noe er sikkert, men kun på det beste, høyest sannsynlig, hvilket da ikke trekker inn skader mot kropp. Smith som er dagens store moral-veileder for all juss og politikk, om metoden straff og belønning, handler kun om man tror at forbryteren har en indre følelse av å ønske å bli straffet. Det er ingen klar tydelighet om en skader mot en annens kropp, fordi dette hadde Konge og Adel stort sett rett til, selv om folk ikke forstod hva som var galt. Smith henviser altså her til hva vi bevisst synes om saken, altså kun den bevisste siden av saksforholdet, og slike bevisste følelser. Alt er liksom oppgjort med straff og belønningssystemer, selv om en annen ikke kan bevege seg resten av sitt liv: Det er kun Fy, fy, fy bevisst. Ingen kunne jo på den tiden fikse opp i slike kropps-ødeleggelse.

Kant følger opp det samme som den bevisste moral hos Platons transcendent, en moral uten forståelse til grunn, årsaker funksjonelt. Kant sier lignende Hegel, at moralen er ukjent sak, at den ikke tilhører denne verden fysisk, at bare bevisstheten finnes, bevissthets-moralen er transcendent apriori, Altså utenfra, mulig ment som fra Gudenes rike. GUD, Lignende. En bevissthets-sak, som for Hegel og Kant, ikke finner noen moral for skader mot kropp fysisk. Marx slår også irritert over dette, ut med armene, og sier at ingen vet hva moral er, men vi vil finne det ut i fremtiden.

Kort sagt: Det er ikke mulig å finne et argument som danner en holdbarhets-forståelse som moral for kropp. Det nærmeste vi kommer er Spinozas logiske bevarelses-tanke! Kant foreslår som Leibniz, Verdensforbund lignende FN og verdensfred, og Kant legger frem ideen om opprettelse av menneskerettigheter, hvilket først kom på banen i 1955 med Einstein-Russell-tribunalet, og ga årsaken til menneskerettighets-domstolen i Haag. Og at FN opprettet som Folkeforbundet 1905 omtrent, og på nytt som de forente stater, FN, internasjonalt, UN. Alt dette, likt som i jussen, er at det kommer del-rettsaker, der det lages en lov for straff og erstatning for en finger, for en penis, om det var pine under slik skade, også videre.

Kroppen delt opp i en slags kjøtt-oppdelingsskala for skader mot kropp, som betyr antall dager i buret og antall penger! Moral for kropp kommer opp som et tema der man sier at man ikke har rett til å skade andre. Grunnen? At det da besvares med antall kjøtt-deler, eller beindeler som er påført skade og med antall dager i buret, og pengeutgifter. Det finnes ingen holdbarhets-moral for fysiske kropp og forståelig lære om dette. Vi kan si som livssynene på jorda er enig i: Hva pokker skal et annet menneske med kroppen sin. Å så uheldig du har vært! Fælt!

Om det uforståelige, utenfor fornuftens rekkevidde! Uforståelig annet; Transcendent! Avsnitt senere!

45 år senere får jeg spørsmålet jeg undret over om igjen slik: Hva er viktigst av Religion, Vitenskap og Moral? Spørsmålet handler om hva som er viktigst? Religion eller Vitenskap på en verdiskala. Men moral er trukket inn her. Så den ene mener at religions-moral står imot den andres Vitenskaps-moral, eller ren Vitenskap. Like gjerne ren tro og ren vitenskap. Gud eller Natur, hos noen, Begge deler delt eller i Ett. Men da Moral kommer inn som et litt diffust begrep med ulike meninger om hva dette er, så måtte jeg svare det som er **den holdbare siden til spørsmål** som settes opp mot hverandre. Moral, (**holdbarhet**). Da er moral viktigst.

Hvorfor skulle jeg svare på dette! Fordi for meg så var Moral Holdbarheten. Holdbarheten er for meg at vi bevarer og støtter at kroppen, følelser og bevisstheten vår skal fungere, og inkluderer behov og sanser automatisk, men også miljøet. Fordi vi kan ikke si at vi bevarer de 3 sidene slik hos et annet menneske om vi gir dem giftig mat. Eller lar dem fryse ihjel utenfor døren. Kort sagt: Moralene betyr den holdbarheten som gjør at disse 3 sidene våre, følelser, bevissthet og kropp fungerer holdbart for meg og andre, for deg og de rundt deg, for miljøet, at det derfor er det holdbare som er av det gode. Også vet vi at ut fra dette er det uholdbare ikke holdbart, altså det som ødelegger, er destruktivt, som nedsetter våre egne og andres evner til holdbarhet av følelses-evne, bevissthets-evne og kropps-evnene våre.

Og politikk, religion, krig, økonomisk og miljø-rettet virksomhet i verden ser overhode ikke ut til å oppfylle noen av disse målene. Helse; maten vi kjøper, lager, lufta, drikkevannet, hva vi har av midler i drikke og mat, er ofte ganske skadelig. Dette er ikke holdbart. Både religion og vitenskap kan nyttes uholdbart, eller vise feil løsning.

Det er: På denne måten jeg kan forklare hvorfor jeg har skrevet en egen moral-filosofi, eller moral-vitenskap som er deduktivt etterprøvable. I bøkene 1 og 2 om bevisstheten. Dette er fordi spørsmålet mellom vitenskap og religion, og moralen, er at moralen skal være tenkt for, og er det som regnes til begrepet holdbarhet, altså bevarende, eller det som skal holde følelser, bevissthet og kropp oppegående hos oss: Uten at vi vet noe om noen av de 3 sakene når vi spør folk. Med en gang vi nevner noen andre, så kommer det ut uholdbare meninger om løsninger her automatisk i mange tilfeller. Som *Ikke Mat, Da kan de fryse, hva som ødelegger andre uansett i forhold. Svar er ofte: Når de er sånn så?!*

Når vitenskapen har feil teorier, og når teknologi basert på vitenskap skapes for å lage noe som skal brukes til å ødelegge folk, uansett om det er medisin-industrien eller krig, eller våpen, og for økonomisk eller eierskaps-interesser, makt, og en mengde jus, lover, som lages politisk eller religiøst som hindrer folks behov av det nødvendige eller kun gir fordeler for de styrende selv. At da er det tydelig at Vitenskap og Religion, med innhold, og med handlinger, skaper uholdbare forhold. Å feile med vitenskaps-teori kan være skjebnesvangert. Å benytte det teknologisk, eller i handling som ødeleggende virksomhet er likedan.

Begrep som moral apriori transcendent, bare sannsynlighet, kun fra bud, påbud, forbud, straff og belønning, samt kun forestillinger, bedre dag i morgen, ide-bevissthet, form, viser til at kropp ikke er med i moral-eksistens. Kun bevissthets-oversikt, ikke kroppen, og kropp er transcendent i moral. Finnes ikke i virkelighetens verden som moralsk påvirknings-form: Ingen moral for kropp! Natur-retten og menneske-rettigheter er det nærmeste vi kommer inntil den moderne bredde i omsorgs-helse-krav, med sine mangler. Det finnes ingen tydelig kropps-moral, men i stedet juss. Bit for bit-moral. Retorikken, argumentasjons-konkurransens rike. Rettsoppgjør har etterhvert inkludert rehabilitering og oppfølging, men alt skorter en del, ofte for mye.

I begge tilfeller får folk, og den moralske holdbarhets-evnen vår, feilkilder, og slik sett er holdbarhets-idealet, helsen vår, og miljøet, noe som utsettes for uriktige handlinger i forhold til holdbarheten vår. Moral som holdbarhet krever analytisk innsikt og øvelse, logisk tenkning, logiske følelser, for at vi skal kunne styre oss en riktig vei. Angst og ekstatisk følsomhet er med. Kort sagt: At holdbarheten, et moralsk perspektiv, kommer høyere opp på lista for folke-veiledning enn det religioner, politikk og vitenskap gjør, eller, enn enfoldige filosofi- og alternativ-retninger.

Beklager å måtte sende en slik dom over deres gjeveste. Men det er kun logisk slutning i forhold til alles holdbarhet. Skal vi slutte med livssyn da? Nei: Eller gruppe-bevarelsen i samfunn, politikken? Nei: Men vi skal sette holdbarheten og helsen høyere der den har sin rett som holdbar, høyest innenfor hver av disse grenene. Dette står høyere enn land og tro/viten kan utrette ellers.

Men nå vet dere hvorfor mitt svar på konflikt mellom vitenskap og religion, som begge kan benyttes med det gode holdbare som utgang, besvares med Moral viktigst, altså det holdbare for fellesskapet av mennesker og miljø. Legg merke til at moral her anses som kroppens, følelsesevnen våre og bevissthets-evnen vår som normalt fungerende, altså inkludert sanser og behov og hvilket miljø vi lever av. Og; overhode ikke at Gud eller Vitenskapen her er det som bevarer eller eier dette spørsmål, men at moral som holdbarhets-kriterium er dannet på eget grunnlag.

Og ja: I den absolutte utfordreren til vitenskapelige, ideologiske, religiøse og politiske, om så alternative retninger som finnes om holdbarheten i helse, liv, natur! Jeg tror min analyse står sterkere enn deres samlede tankekraft på området, og om omsorg slik. Angående den praktiske omsorg og erfaring så kommer jeg ellers til kort på de fleste områder. Om jeg selv etterlever eller kunnet utfylle en slik moralsk styringsrolle i den rotete verden vi lever i, så er mitt svar nei. **Jeg føler meg heller uten noen moral** fordi alt ut fra analytisk tanke er satt på vent! Det jeg venter på kan kanskje komme til orden først lenge etter min tid!

Denne forklaringen betyr ikke at den stand vi er i nå generelt, har stort nok rom for at mange skal klare dette, eller klare dette med en gang. Men dette er et mål stort sett enten man er en god medborger eller i mafiaen, uansett hva vi skal sortere deler av økonomi, politikk, religion og vitenskap etter, eller helse-systemer, moral-holdninger. Vi alle trenger å rive ned bevissthets-muren vår og begynne å dele oppgaver og behovs-dekning mer holdbart. Det kreves tid kun å lære om denne holdbarheten. Det er ellers helt ville desorienterende forhold på holdbarhets-markedet.

Sjekk om noe er uholdbart i ditt syn: Er du villig til å innrømme at en grein er knekt! Livssyn gjør det ikke!

Sammendrag.

At en tro er holdbar, at en viten er holdbar, at vi har referanser, sammenlignings-funksjoner bevisst, at bevissthet, følelser og kroppslige funksjoner virker holdbart oppegående. Det siste kan vi kalle helsa, som sier i fra ganske mye med signaler som ikke umiddelbart bare relaterer seg til kategoriene tro og viten. Tro og viten bygger begge på noe vi har tillit til, at vi føler oss trygge, eller mer sikre på noe, at vi finner en sak eller referanse som holdbar nok.

Nå er det slik at troen aller mest retter seg etter trygghet. At man føler seg vernet, sikret mot, eller kan skille mellom noe som virker bra eller dårlig, oftest i begrep som ondt og godt, og som i stor grad er religioners hovedtema. Eksempel frelse, eller hente inn mot til klare eller tørre noe. Det handler mye om støtte-referanser, hjelp, å hente frem kraft, vilje, styrke til å klare noe, utholde noe, finne ut av noe. Mange opplever at tilliten ble sveket, var uholdbar.

Men konsekvensen av sin egen makt, kraft, evne til å få til noe, klare noe, kun ved tillit, stole på noe, ingen egen analyse eller undersøkelse, kan lett bli veldig ego-sentrisk. Det som er problemet med troen, er at man ikke har undersøkt nok om den praktiske funksjonen av denne. I virkeligheten kan slik tro, altså virkelig praksis vise seg uholdbar. At man trodde feil. At noe ikke stemte eller gikk galt, eller ikke var holdbart nok.

Viten handler om at man på ulike måter gjør virkelige tester. Eksempel er å lære språk, og bruke dette som formidling til og fra andre i et samfunn. Dersom dette språket fungerer for våre primære behov og praktiske gjøremål, inkludert helsen vår, så kan vi si at dette er en viten som kan bekreftes av alle, selv om dette heller ikke passer til alle, grunnet ulike toleranse-grenser for mat, sansevirkninger, behovs-reaksjoner, og at vi her prøver ut nye veier som passer den enkeltes behov og velvære. Å finne noe holdbart for helhet av helse, trivsel, eller i det minste kunne overleve, helst uten at følelser, bevissthet og kropp skades av dette, er et mål.

Det neste ved viten er den praktiske virksomheten vår som kan finne mange veier å koble sammen, eller utføre arbeid, lek, alle praktiske behovs-tilfredsstillende metoder for at sanser, følelser og behov, samt bevisst oppfattelse av tilstanden fungerer godt nok, eller så bra som mulig ut fra tilstandene i miljø, situasjon vi befinner oss i. Dette betyr som regel alle sider der vi møter bevegelser, tyngde, anstrengelser, og sammenkoblinger av noe, oppfinnelse og oppdagelse, forskjellige grader av effektiv oversikt over hvordan noe forholder seg.

Disse praktiske sider kan utprøves, også utprøves mot hvordan noe kan fungere som det gjør. Viten i form av vitenskap eller alminnelig erfaring i hverdagen med gjøremål, er at vi får til det praktiske, går i stor grad her ut på at den bevisste forestillingen vår, sammenlignings-funksjonen vår bevisst, virker i overenstemmelse med naturens, materien, stoff, kraft-virkninger i alt rundt oss, at slike fysiske tilpasningsformer virker sammen slik de gjør. Om det generelt for folk og fag er slik at sammenligningsevnen vår til praktisk sak, stoff-kraft-naturen stemmer, så kan vi si at det er overenstemmelse mellom den bevisste virke-likhet og den fysiske virke-likhet. Det var slik virksomhets-sammenligning som var forbudt i over tusen år.

Når teologen ikke vet hva ånd er og atomfysikeren ikke vet hva materie er, og at vi alle i tro eller viten, kunne vist uendelige mengder mer om det samme, viser holdbarhetsmålet seg svakt!

Skal vi da skrinlegge religion, vitenskap og holdbarhets-innholdet for dette og oss selv? Jeg mener Nei!

Vitenskap ble tillat først rundt 1900 på universiteter. Men helt fra like før Leonardo da Vinci gjentok alt Arkimedes fant på, og hevet fysiske lover fra Arkimedes opp til nye oppfinnelser etter 1500, så banet det vei for fast tro på natur-virksomme lover, og Galilei, Kepler, og Newton, samt Leibnitz, ble selve gjennombruddet for slike fysiske lover. Altså all den detektiv-virksomhet, og etter-søkning av den fysiske naturens spor og oppførsel. Rundt 80 år etter disse, 1790-1825, foregikk den kjemiske revolusjon, som ble knyttet til atom-teorien som da stemte ved funn av stoffers egenskaper, og den elektriske og magnetiske, samt elektromagnetiske revolusjon.

At masse-kraft og elektromagnetisk feltkraft viste riktige proporsjoner med hverandre ledet siden til de uoverensstemmelser det var mellom disse, og varme-lys-forklaringene med mangler, til at Einstein oppdaget en sammenheng ingen ville tro. At masse-kraft endrer seg som objekt-mengde med økning eller minskning av masse-samlinger, og at det kunne sammenlignes og transporteres over til lys i en fast proporsjonal mengde, og som han slik kan samle alle formler vi har innenfor en konstantramme-formel: $E=mc^2$.

At vitenskapen om all materie, mineraler, stoffer i verden, all kjemi, fysikk, teknologi bygger på dette prinsippet, og fungerer etter disse prinsippene, og der lover og energi er konstante referansestasjoner mellom overgangs-krefter fra en energi til en annen. Dette revolusjonerte biologien, også mikro-anatomien, genetikken, arvelæren, og forholdet til den astrofysiske forskningen.

Ved hjelp av slikt har vi funnet virus og bakterier, samt mot-midler til mange slike, og videre med satellittsonder, funnet gravitasjon og radar som kan gi satellitt-informasjon om hva den indre kjerne i Jupiter og Saturn kan være. Ved siden av skanning av kropp og mikro-biokjemi, så finner vi saker ut fra slik vi tror om viten vi har, burde fungere i fysisk natur, og når vi bekrefter dette, med bremselengder for biler, og hva som forårsaket ulykker, eller fikset sykdomstilfeller, får vi bekreftet det som alle kan bli enig om slik, at det faktisk virker slik. Altså at viten analytisk, i forskning, og i praksis som følge av faste tilstander som stoffenes virkefelt og lover for disse, faktisk er tilfelle.

Denne typen vitenskap om hvordan noe virker handler ikke om bruken av vitenskap og teknologi på gal, ond, dårlig måte, og heller ikke som forurensning. Her er det øksen som er midlet. Men at enhver gjenstand og fysisk virkning brukes på dårlig, ond, ødeleggende måte som gift eller krigsvåpen, til å skade andre med, må enkeltindivider og gruppers konflikter ta på sin egen kappe. Alle sakene kan benyttes på den holdbart oppløftende bruksmåten i stedet. Og at det er begrunnet, og ikke bare påbud, forbud, men forståelse! Den mange ikke tror finnes! Det er besynderlig at folk ikke forstår at kropp har med helsa å gjøre. At man tror en kropp er noe som kun skal utbyttes, utnyttes, til kun egen fordel. Ikke bedre om det er til landets fordel, på bekostning av folkets helse.

Her ser vi en forskjell. At i vitenskapens praktiske funksjoner som teknologi og funksjoner for kropp og natur, samt miljø, univers-studie virker riktig, og er observasjon og metode alle kan bruke. Ikke alt virker like bra på alt. Men kan fungere holdbart nok med de rette hensyn.

Med den religiøse trygghets-holdningen og en mer intuitiv tro, følelse, så er hverken den individuelle eller gruppe-religiøse siden av; **at noe er utført av en høyere bevissthet** noen som helst funksjons-beskrivelse av det fysiske praktiske, utenom hva som retter seg til at vi skal spise, drikke, dyrke, ha mat, og en orden for oppførsel i samfunn. *Det er jo vitenskapen enig i også, men som regel på praktisk og fysisk basis, og slik kan vitenskapen i en del tilfeller forsømme hensynstagen. Dette forsøker man å rette opp i med toleranse, samfunns-vitenskaper sosiologi, psykologi, og en viss ramme for statsvitenskapelig infrastruktur, viktige styringsveier i samfunns-kommunikasjons-kanalene.*

Hos de religiøse er all moral orientert kun rundt bevissthetens begrunnelse og merkbarhet rundt dette, og kroppens helhet er ikke forstått med, annet som under bevissthetens styrings-kontroll, at den er underlagt bevisstheten. Dette sprekker når en annen knekker bein i kroppen vår. Da er bevisstheten kun erfarings-apparat, og lidelsen noe vi går med resten av livet fordi kroppen seiler sin egen vei i den stand den er i. Vi kan hjelpe til bevisst, men her ikke nok. Vi kan sulte ihjel i mellomtiden på grunn av lasten eller pådra oss lungebetennelse, andre sykdommer. Skades sanser kan vi bli blinde og døve. Skades nyrer, lever kan stoffskiftet vårt bli ødelagt. Ganske mye er ikke bare bevissthet.

Religionen er fordelt på flere tusen forskjellige retninger og hoved-symboler for trygghet og skapelsesfortelling. Poenget er at slike fortellinger ofte er svært gamle og viser at vi visste veldig lite om omgivelsene våre, og hadde ingen begrunnelse for hvorfor vi ikke skulle gjøre imot bud, regler, her. Konflikten mellom stammens religioner som vi kan si er hva jeg kalte fare, stamme-egoismen, gjør at religionene kriger, at de slett ikke gir den holdbare tryggheten sin; den tryggheten vi egentlig har behov for, på en sikrere måte.

Slikt tvinger frem FN, tvinger frem Menneskerettigheter, tvinger frem dypere forklaringer om holdbare tilstander for folk i mellom, og som føles på bekostning av mange religiøse holdbarhets-idealer i konflikt med andres slike. **Poenget er at:** Slik skal du leve; det skal du gjøre, det skal du ikke gjøre! Er ikke nok til å forklare naturens prosesser og lover, og er ikke nok til å forstå bevisstheten vår og psykologisk følsomme dypere innsikter, eller forbindelse som bevissthet og følelser har med den fysiske natur og den fysiske kroppen.

Der forblir religionene som regel rett og slett kun tro, og denne har vist seg gang på gang kan være veldig feilaktig. Feilaktigheten fører til den ofte store religiøse urettferdighetens igangsettelse av dårlige handlinger. At nå skal nabostammen eller et enkeltmenneske med en annen mening utryddes eller straffes. Altså en typisk Amnesty-situasjon, der det ikke er en reel praktisk analytisk dom i saken. Utenom menings-grunnet. I ateistiske og kommunistiske livssyns-modeller, ideologier, skjer det samme. Samme problemer med holdbarhets-forståelsen.

Helsa og Natur-miljøet må betale prisen. Det kan bety hele menneskeheten som offer. I hvilken grad?

Tro og viten handler begge om tillit, og å stole på. Men viten, eller vitenskap, går ut på hva som stemmer i naturen eller hendelses-prosesser i kropp og bevissthet fysisk tilknyttet, mens religionen er mest konsentrert om den enkeltes trygghet, i langt høyere grad enn undersøkelser. Mens viten krever undersøkelse av alt, så er religionens kjerne først og fremst å lede folkets trygghet inn i samme spor, uten en god analytisk forsikring om overenstemmelse mellom natur/kropp og følelser, bevissthet. Det betyr ikke at mange religiøse nettopp bryter indre barrierer og går for full etterforskning av saker under troens ramme-virkning, fordi det fysiske er jo der. Å sette navn på, mulig funksjons-beskrivelse også på alt som finnes, er slik sett en mulig vei for troende også.

Aristoteles mente det bevisste og fysiske, mulig skapt, men overlatt til å greie seg selv, realisere seg selv, mot endelig form eller formål, der han mente at grunnformer eller hendelser på veien kunne slå feil noen ganger, og derfor at vi kunne hjelpe til å bedre dette igjen, eller hjelpe til i en viss grad. Han så meget opp til legekunst som en tenkt vitenskap i utvikling, for psyke og fysis, sjel og kropp, midler mot sykdom. Både bevisstheten og kroppen trengte øvelse og pleie, opplæring. Slik tro gir grunn til mange religiøses satsing på helse/bios-fag, og omsorg, eventuelt mulighet for å revolusjonere legevitenskap og psykisk hjelp, eller medisin. Mange religiøst utviklings-teori-troende.

Når det gjelder praktisk arbeid og oppfinnsomhet så er troende og ikke-troende ofte på lik linje, så langt miljø, samfunn, som de virker i, tillater en slik praktisk virksomhet.

Troen på at noen har gjort i stand noe i natur og bevissthet, med bevisst vilje og kunnskap, gir ikke oss en videre beskrivelse av funksjons-måten, eller funksjons-virknings-likheten, det vil si hvordan det virkelig fungerer for å stå frem som natur, rom, tid, bevegelse, former og partikler, kraft-felt-forskjeller, balanse og likevekt, **eller at følelser og bevissthet kan virke**. Det blir med fortellingen, en kort historie, og som alltid er innskrenket til behov vi har. Men det at vi trenger noe forteller ikke hvordan alt dette kan virke. At vi gjenkjenner følelser, fornufts-uttrykk, og kjenner det ved navn, gjør ikke at vi vet hvorfor og hvordan noe kan virke slik.

Nå er det mange prøvelser, forskning, ønsker, om å komme til bunns i noe som gjør at forskere forter seg med å komme til ønskede løsninger på bekostning av virkemåten og en god testing av slike forhold. Det som man setter som kriterium, krav, ser vi fra eldre tiders forskning, at kan være ganske overfladisk, etter hvert mye mer nøye og der kritiske kommentarer kan komme inn fra andre forskere. Andre ganger gjøres tester helt vilt bare for å se om noe kan virke. Ikke sjeldent for slik som våpen og eksplosjoner, at man får noe til å virke slik.

Her er det da ikke den virkelige funksjonen som står i sentrum, men helt andre mål. Igjen visse behov som skal dekkes, heller enn å vite hvordan noe virker. Vi kan ha like flaks med fysiske eksperimenter der matematikk og geometri, samt styrkemål, gir oss en formel, men som vi ikke forstår hvordan virker. Så dypt har man da ikke godt inn i saken. Av denne grunnen, dårlig tid, ødeleggende hensikt, eller spesielle behovsdeknninger og ønsker om status, eller få til noe, kan i mange tilfeller gi feil forklaringer og feil kilde som referanse, ut fra hva man tror er årsak, eller tror er det ultimate målet for eksperimentet. Da kan man lett lage en feilaktig teori.

Da kan man også lage en feil sosial, psykologisk eller samfunnsorientert teori. Poenget er at ren vitenskap som det kalles, grunnforskning, de termer som andre formler og vitenskap, teknologi, må bygge på for å virke, at man gir feil teorier, og som kan bli skjebnesvangre når man er ubevisst om kritiske grenser for en sak, der broen faller sammen, eller at det oppstår en vanvittig eksplosjon, eller for den saks skyld, giftige medisiner.

Med andre ord: At både tro religiøst sett, og vitenskap med for dårlig, eller ikke grundig nok observasjon og testing, kan lett gi feil teorier og forklaringer. Når noe ødelegges eller går galt da, så kan vi si at dette er uholdbart; Fordi det skader kropps-organer, kropps-behovene, helse, følelser, bevissthets-evner, eller miljøet vi og andre lever av. Økologi/Forurensning. I de fleste tilfeller benyttes makt og struktur religiøst og ateistisk økonomisk hvor man overser de menneskelige verdier i fellesskapet.

Kort sagt: At religion og vitenskap som ikke kan bekrefte en sikker funksjon hos virknings-kilder, virknings-årsaker, som alle kan teste. Vi kan allikevel anta at en del slike forhold er sikre, stort sett ut fra logikk eller erfaring. Det er dette jeg mener med å si at visse undersøkelser har vist seg sikre nok i lengden, og er etterprøvd av alle kjemikere og fysiskere, eventuelt biologer, genetikere, atomforskere.

Om Gud, Vitenskapen, Naturen, virker ødeleggende for så mye som en av oss, eller ikke er holdbart for oss, så kan vi si i fra om dette. Ikke påstå at noe er holdbart godt når det ikke er holdbart godt. Altså en enkel dårlig løsning blant millioner andre gode og dårlige løsninger. Det er en slik absolutt holdbarhet jeg ønsker vi skal ha som mål. Og ikke påstå at en tro eller viten som ikke har slike holdbarhets-referanser påstås å ha slike.

Undersøk om deres tro livssyn inneholder utryddelse, stygge straffer som ødelegger kroppsdelene, følelsesliv, bevissthetsegenskap, og hevn, drap, tillatelse til å lyve, stjele, ta fra andre deres grunnleggende behovs-forhold. Om det der i livssynet er egoistisk og gruppe-relatert aksept for slike handlinger, utenom direkte angrep fra andre hvor forsvar er selvforsvar, bør man tenke over hva som kan erstatte dette med en holdbar løsning, selv om den ødeleggende kraft må isoleres fra fritt fellesskap.

Summen og kravet jeg setter er altså at en tro, vitenskap, viten, og forholdet til Natur/Gud, må eller skal, og bør for at det skal være holdbart nok for oss, sette den absolutte holdbarheten, og helsen først. Det er slik jeg mener at moral skal tolkes for kropp, følelser og bevissthet, som holdbarhets-ideal, inkludert natur-ressurser, miljø. Dette betyr at vi da ikke kan utelate oss selv og andre fra dette målet. Alle må rette søkelyset mot denne holdbarheten. Det er ikke hva vi ser politiske partier gjøre med hverandre og med samfunns-medlemmer, og der kommer politikk og religion ut på de samme urettferdige måter for undersåttene.

Moral = Holdbarhet i en mer sikker forståelse av at krav til helse, holdbarhet, er at kropp, følelser, bevissthets-evne skal med sanser og behovs-organer inkludert, fungerer normalt, og ikke slite med primære behovstilstander og virksomhets-normalitet, at bevegelsesfunksjoner ut fra grunntilstand fungerer holdbart. Eller om disse sliter, kan forbedres uansett hjelpemidler, støtte, eventuelt fremdrift med eller uten hjelp.

Dette skriftet på 13 sider er grunnen til at jeg startet dybde-analyse av rom-tid-energi/stoff, og videre med bevisstheten inkludert, som væren, endring og ingredienser, fysisk og bevisst, og funksjonelt, og kom frem til et produkt, eller kontinuitets-sammenhengende væren-endring- ingrediens-funksjon som er kalt; Altets-funksjon!

A: Ga meg den fysiske verden og de fysiske egenskaper og dens lover logisk.

B: Ga meg betingelser for værens-funksjon til bevissthet, fysisk, dimensjonalt, Altet!

At funksjonen skulle gi POP-UP av fysisk og bevisst verden trodde jeg ikke! Det har ingen tro/viten gitt tidligere.

Kamos-seriebøker er nå: DIFFERENSIALKRAFT-SERIEN!

(Kamos-seriens Bevissthets-bøker, Ledd: Moral-filosofisk/-teoretisk Teori, er Grunnlag):

Den Vitenskaps-teoretiske Moralske Logiske Teori for Helse og Holdning; Mening!

Min Oppfatning, men også etter: Holdbarhets-logisk kritisk-analytisk undersøkelse!

Det jeg fikk som svar på hvordan verden var, hva tid var, kunne være, og hvordan vi kunne tenke, hvordan det fungerte; Var på alle tre spørsmål negativt svar. **Nei, det visste de ikke, og de trodde at det faktisk ikke var noen som visste noe om dette. At det var vel ingen som kunne forstå dette.** Det jeg følte, og tenkte da om ingen visste dette var besynderlig, som en slags oppvekkelse: Da var det ikke rart at folk var som de var. Verden, tiden, tenkningen, alt de hadde bruk for, eller levde i, var ukjent for dem. Det betydde jo at alt var mystisk, underlig, at de famlet i blinde, at de ikke hadde noen gode holdepunkter å holde seg til, eller forstå noe som noen sikkerhet. Da er tro, antagelser, eneste mulighet. Eller dypere undersøkelse.

Vi kan nå spørre om vi tror at noe ikke kan forstås, ligger over fornuftens mulighet hos mennesker, eller om vi vet at noe sikkert er over fornuften mennesket har til å forstå noe. Og her tenker jeg ikke på slikt som antallet tall, eller mengden varer i verden, eller et nøyaktig tall for hvor mange barnåler det er på et tre, eller hva alle tenker. Spørsmålene gjelder slik som bevissthetens funksjon selv, eller de fysiske egenskaper og formers mulige funksjoner. Videre om følelser, intuisjon og andre behovs-egenskaper. Dette kan innebære begrep som Gud eller Natur også.

Hva tror man, hva vet man, lignende Kants, hva kan vi tro, håpe på, vite? Ikke sjeldent svarer Hawking, Einstein, mange andre, at Gravitasjonen, den forstår de ikke. Nei! Trekker man vekk forutsetningene for den så blir den vanskelig å forstå. Putter man inn igjen dens motkraft som en hel og absolutt kraftfunksjon, som har balansert utveksling, så blir gravitasjonskraften veldig lett å forstå funksjonelt. Slike blindveier skaper et evig dogme om at ett eller annet, samme hva, ikke kan forstås, uten at det gjelder et bestemt nivå, men alle nivåer. På hvert nivå pleier det å være minst en som ikke forstår saken, og minst en som forstår dette. På mer kompliserte spørsmål blir det ofte færre som forstår seg på saken. Men å påstå at det man selv ikke forstår ikke kan forstås, er en ganske utbredt følelse, tanke, til tider absolutt slutning. Mest utbredt er den som en lære, et dogme i religions-opdragelsen.

Det og det er det ikke tillat å tenke på! Og regnes som umulig, og kalles dårskap. Vitenskapen derimot har motbevist minst en million slike påstander. Og der tidligere helgener har vekket et menneske opp av døde, så er det slik at om en lege eller et menneske ikke forsøker å gjøre dette ved ulykke eller sammenbrudd hos noen, vekke noen til live, så kan de få bøter eller fengsel. I dag vekkes det tusenvis av mennesker til live igjen hver time. Gjør man ikke miraklet så blir alle skuffet! Men troen, dogmet om at man ikke strekker til med fornuft lever videre.

Ut fra dette var det lettere å forstå at man hadde lagt inn forbud og påbud, at du ikke skal drepe, ikke skal lyve, ikke skal stjele. Årsaken til dårlig oppførsel var rett og slett at folk ikke forstod seg på livet og verden. Livet og verden er en slags tåke for dem! Og der må den enkelte føle seg frem på lyster og samtidig passe seg for ikke trå andre for hardt på tærne. Men så langt med straffer og belønning strekker hver seg da etter sin egoistiske egne holdning og bedømmelse der de tar i bruk ondt og godt som det passer seg.

Avlat og karma kommer i samme boksen slik. At man gir mot-belønninger i form av penger, gaver, gode handlinger eller får som fortjent i et senere liv, neste liv eller som i himmel eller helvete. Kort sagt en egoistisk frigjøring av alt den enkelte synes passer seg, om noe er godt, eller noe er dårlig. Det onde eller gode er hva som passer seg for individet, lyst, ulyst, av skader eller bevarelse, og at de har gleden det er av at de heldigvis ikke forstår sin ubevissthet om saks-forholdene, og tar uvitenhet som den store belønningen. De setter uvitenheten som Konge i Verden.

Protestantismen reagerte jo slik mot avlat for urettferdigheter i katolsk tro. En av de høyeste rangerte buddhistiske mesterne eller forfatterne i dag med boken «Hvordan frigjøre seg fra karma-hjulet», og tydeligvis nå en høyere opplysning, handler nettopp om denne tilfeldige onde/gode-karma-bruken som egoistisk å gjøre hva som passer seg med en ubestemt konsekvens av goder og onder for andre som kommer i veien. Å løse seg fra hjulet slik, betyr å oppnå det holdbare selv. I lover bud, forbud, så ligger det altså ofte en uvitenhet i grunnfundamentet.

Du skal ikke dette, men du vet ikke hvorfor, at noe skal være holdbart. Kun at da blir Gud sint, og han vil straffe deg. Ja til og med andre folk kan bli sinte da, og straffe deg. Hvorfor skulle de vente på Gud når de kan straffe deg selv, eller på dommedag, når de kan utføre død over alle hedninger selv, med tro på egen død og gjenoppvekkelse. At vi har behov for at våre medmennesker kan støtte oss, at vi bevarer hverandre, er ikke kjent i det hele tatt. Kun at vi har behov for at vi ikke skal drepe, lyve, stjele, og vi vet knapt ikke hvorfor. Fordi vi kan jo ha lyst til slikt tydeligvis. Og eventuell straff er at vi kommer til den stygge som har alle pinsler til oss, et helvete, og som gjør alt slikt gratis uten stopp, og uten retningslinjer.

Videre kan vi bli belønnet i stedet for god oppførsel og komme til himmelen et vakkert sted med bare gode saker, følelser, og der vi ikke trenger tenke på våre behov fordi de blir dekket, eller tatt vekk, at vi ikke trenger dem. Noen forsøker å få til dette alt her på jorden, at de sulter, avstår fra alt, av ulike grunner forsøker å vise til at en liten flik av himmelen kan utføres på jorden, med et budskap om at vi ikke trenger noe. Og mange har til og med dødd i slike forsøk, eller blitt varig syke. Forklaringen er stort sett: Du må passe deg du; hevnen kommer, bare vent. Eller at de som styrer og steller, eller familien tar hevn og steiner deg eller setter deg på bålet. Folket ditt brenner deg. På den annen side forsøker mange å bygge sitt, gruppens Paradis her på jorden, slik mange trossamfunn gjør. Marxister også.

Det jeg følte om at folk ikke forstod, fikk meg til å tro at jeg kunne finne ut av noe her, og derfor stilte spørsmål til tilværelsen på jakt etter visse holdepunkter. Om Natur og bevissthet, det mange kaller ånd og materie. Jeg ville kjenne til funksjonen i dette, og skulle senere finne ut av dette; Den finnes. Enda man ofte ikke skulle tro det.

Jeg fikk forståelse av at det var forbudt å tenke til Prof. Arne Næs sa på radio: At det er tillat å tenke! Det jeg da tenkte på å finne ut av visste jeg derimot ikke at det var forbudt å tenke på. Derfor begynte jeg å tenke på slikt som Einstein og mange andre har gjort i uvitenhet om at det ikke var tillat. Jeg trodde det var lovlig.

Jeg tenkte altså at om folk ikke forstod dette, så var det ikke rart at verden var som den var fordi de ikke hadde funnet ut av dette. De forstod det ikke. Verden tiden, det å tenke, alt dette som var ukjent og allikevel alles viktigste hverdagsliv på all smerte og lyst vi opplevde. Ingen sikre holdepunkter for bevarelses-orientering, utenom visse påbud og forbud, som ikke skulle forstås, bare etterleves, adlydes. Uansett veileder. Da er det ikke rart at mange mener at vi er skapt med hevnlust, sjalusi, og derfor har rett til å benytte oss av å gjøre skadelige handlinger.

Jeg forstod av de negative svarene at jeg måtte finne ut av dette selv. Svar fantes jo ikke! Utenom straff og belønning! Svarene jeg får etter hvert blir til et senere argument og kritisk innvending, analyse, av tidligere dogmer og uttalelser som har gått inn i verdens befolkning som en slags sannhet. En av disse er slike utsagn som vi hører måleteknikere har: At om det ikke er målt, dedusert, så finnes ikke noe av det som antas eller påstås. Men slike måletekniske astronomi-hjelpere burde være klar over sannheten: Og ofte en værende virkelighet; At om vi ikke har målt eller oppdaget noe enda, så vet vi ikke om saken finnes eller ikke finnes. Deres svar er feil, fordi det er to utsagn som dukker opp, kanskje tre saks-utsagn. Kanskje fire.

A: Da vet vi ikke om saken finnes.

B; eller om saken ikke finnes!

Begge deler er mulig! Men om den ikke finnes, så finnes den heller ikke. Kan noe oppstå fra annet som finnes?

Ja. I mange tilfeller kan en kraft-form og materie omdannes til noe vi ikke tidligere hadde, men da fra tilstedeværende kilder, og det samme kan skje med tankestrukturer, kombinasjoner av tenkning, bevissthets-sammenligninger: Og så kommer vi til 3 og fjerde løsning!

At det kan være en mellomting mellom to saker man forholder seg til slik. At noe ikke er A, ikke er B, men en mellomting av to tilstander. Eksempler kan være bølge, eller partikkel, eller som en bølgepartikkel. Begge er tilstede!

Vi har også den fjerde løsningen som tilsier at funksjonen, årsaken, kan være noe annet!

Noe annet kan være iboende i all tilværelse, i vår virkelige verden selv om vi ikke forstår denne virkeligheten, eller den kan være noe annet som noen påstår tilhører en annen dimensjon eller verden, eller utenfor det vi kaller væren og virkelighet slik mange ofte anser dette som sin verdensoversikt, sitt eiendoms-området, sin bevissthet. I det man mener at det er en sideveis dytterekkefølge på årsak-virkning, så kan vi anse at en årsak ligger utenfor vår verdens virkelighet og væren. Men all virkelighet og væren må ha sitt eksistens-fundament der de er også funksjonelt. Derfor er argumentet sideveis svakt.

Men det er fra Platon og mange andre som mener at noe skapes eller dannes utenfor oss, så bringes inn i oss eller inn i verden. Og årsaken, funksjon, egenskapen, ukjent fra det eller den som er årsak til dette, som ligger utenfor verden. Kort sagt, en mengde forskjellige forståelser av at noe ligger utenfor vår bevissthet og verden, og da automatisk blir uforståelig eller utenfor oss, noe annet bare. Annet-heten til for eksempel Platon. Det uforståelig annet: Transcendent, men legg merke til det samtidige: Uforståelig for Platon og uforståelig for troende. Ikke rart, fordi Gud som eksempel, kan mikse, fikse, trylle, skape, gjøre alt vi ikke får til, og uten at vi vet hvordan. Men samtidig vet ikke, heller ikke Platon, om noe virkelig er fra han, eller at det er slik det skjer, eller at forklaringen er en annen. Platon kan bare tro at noe er transcendent. Mens det som er og vi kjenner er allerede i den grad tilstedeværende immanent. Kun årsak i bunnen av alt dette kan da være immanent eller transcendent.

Årsak-virknings-rekkefølge, om Kant kaller det forrige og det neste i samme tilværelse slik transcendent, så er det feil bruk av begrepet. Men til gjengjeld så innrømmer Newton og Kant at de ikke forstår rom, ikke forstår tid, ikke forstår bevegelse, og ikke forstår gravitasjon og stoff. Kun som kategorisert konkret og abstrakt. Tross dette finner Kant logiske kategorier, selv om noen av disse ikke bestemt er helt det. Poenget er at transcendent benyttes på to måter: At det aktuelle ikke kan forstås, og som forbud mot å forstå det, samme hva! Altså forbud og forbannelse over å tenke på det aktuelle temaet.

Så hvordan analysere det Annet, Annet-heten, **det transcendent**, som ligger utenfor det enhetlige virkelige og værende? Og hvorfor er det annet ikke virkelig og værende? Og overføring, som transcendent! Uforståelig overføring. Utenom skjematisk årsak-virknings-rekkefølge. På hvilken som helst måte? Mange modeller lages; uforståelig.

Noe annet kan bety at: VI kan forstå dette! eller at: VI ikke kan forstå dette!

Ikke forstå, her definert som: Altså ikke finne rimelig fornuftig årsaks-sammenheng eller værens-funksjon. Hvordan kan man vite det?

Ett vanlig utsagn om noe annet er at: Da kan vi ikke forstå dette, og det er det historiske dogmet som alle mennesker tror på; At vi kan ikke lenger finne ut av noe, forstå noe!

Jeg benytter meg av slike utsagn med sammenligninger av hva som den ene kan forstå og den andre kan forstå, eller som ingen forstår, men som vi med tiden har oppdaget og dermed forstår dette nå. Eller at det finnes forklaringer i prinsipper, logikk, i dybden, i en bestemt funksjon vi finner, en kilde eller årsak.

Med dette må jeg angripe Platon. Platon mener at den verden vi ser, mener å forstå, og at dette for oss er virkeligheten, så tar han sin forståelse av denne verdens former og sammenhenger, antatt som stive former som skiftes ut ved en senere bevegelse av disse evige uforanderlige former, ideer, som må komme fra en urform mener han, som han mener er årsak, selv om en urform ikke behøver å være årsaken. Alle former som finnes er ideer, kun bevissthet!

Han sier at vår forståelse av væren og virkelighet ikke er holdbar nok, og annet, at det finnes noe dypere her. Men dette dypere setter han utenfor væren og virkelighet, og kaller det noe annet, altså årsaken er noe annet. Dette har allerede altets-filosofene gitt gode beskrivelser av, men som Platon ikke forstår seg på. Eller kanskje han ikke godtar dette fordi han har god grunn til å forsvare en annen forklaring han tror på.

Platon har nok rett i at de fleste, om ikke alle, ikke helt forstår alt, og dets funksjons-forklaring. Men i det Platon setter dette som vi ikke forstår utenfor gjør han det samme som Xenofanes. Xenofanes sier at Gud ikke ligner mennesker eller dyr av utseendet, og er helt tanke, øye, øre. At Gud har alle våre evner og egenskaper i overmål, mer av dette enn hva vi har eller forstår. Han sier altså at Gud på sett og vis ikke er normalt synlig likt med all annen natur eller enkeltvesener, og inneholder alle evner, en slags altets-gud sikkert ikke ulikt å sette dette som en parallell til den mest berømte kjente forklaringen av alt hos naturfilosofen Anaksimanders Alt 80 år tidligere, minst 150 år før Buddha og 600 år før Jesus, 50 år før Kon-fu-tse, bare for å sammenligne med noe.

Platon og Xenofanes sier med andre ord, og understreker dette som en evig sannhet og virkelighet; At det finnes en forklaring til alt som ingen mennesker kan forstå. Med andre ord, at det ligger over vår fornuftsevne, evne til å tenke. De setter da ned en lov for tenkning og forståelse som tilsier at ingen forklaring eller mulighet finnes for å finne en logisk, altså fornuftig årsak eller funksjon for tilværelsen, eksistensen, og dens funksjonelle virke-muligheter.

Årsaken, den endelige årsaken, er utenfor væren og virkelighet, som at den er ved siden av og dytter virkelighet og væren inn ved siden av seg. Den som stempler ut årsak og virkning vi kaller virkeligheten. Og dette er hos Platon og Xenofanes, da Gud. Deres evighets-påstand er at: Fornuften til mennesket strekker ikke til for å forstå noe videre av tilværelsen virkelighet og væren og hvordan dette kan ha seg, være til.

Dette har kokt ned til ett dogme om at menneskets fornuft er utilstrekkelig og for liten til å forstå tilværelsen og dens årsaker. I sin helhet er det slik at du bare skal forstå Gud som utenfor fornuften vår, kun godta som alt sin forklaring, blindt, og at det innføres lover mot påstander om at vi kan finne ut bakgrunn for tid, rom, kraft, og bevegelsesårsaker som endelig begrunnelse, og likedan at bevissthetsevnen ikke kan forstås, og for at det bare er en kilde som forstår dette.

Menneskets fornuft strekker ikke til, og det er forbudt å tenke, og kun lyde skriftene, eller tro på Gud som årsak til alt, og ferdig med det. Naturvitenskap blir til en synd etter hvert, slik Augustin forsøker å realisere Platons modell på jorden, Det er videre slik at kun bevisstheten regnes til virkelighet, mens materien er bare skygger, mangelfulle deler av virkeligheten eller bevisstheten. Verdi-normert som noe dårligere, mindre ekte. Kropp blir noe vederstyggelig og jord et helvete. Kroppens lidelser blir en forbannelse vi skal tåle eller tvinges til å gjennomleve.

Dette viser at Xenofanes, Platon, Plotin, og Hegel, virkelig gir med den transcendent Guds-forklaring, dette til motsstand og uvirkeliggjøring av Naturen, kropp, materie, naturvitenskapen. De gjorde altså Naturvitenskapen til en fiende, og som ble endelig sammenfattet av Augustin som samler alle disse, til en krig, dødsdom, mellom Religion/Gud, Bevisstheten og Natur/Natur-Vitenskapen/kropp. En ikke bare deling av Ånd-sjel/kropp, dualisme, men videre til en krig mellom kroppen og bevisstheten. Kropp og bevisstheten er fiender! Kropp er ikke ekte vare!

Setninger jeg kan sette opp ut fra slike vurderinger som nevnt er følgende: Det jeg ikke forstår er utenfor verden! Væren! Virkelighet?! Årsak utenfor værende virkelighet?! Det jeg ikke forstår kan ikke andre forstå heller! *Hvorfor ikke?* Det jeg eller de fleste ikke forstår, ligger utenfor verden, altså væren og virkelighet vi oppfatter, og ligger utenfor vår fornuft her, og er for høyt-ravende til at vi kan forstå oss på dette. Hele forklaringen ligger utenfor væren og virkelighet, som grunn til væren og virkelighet, og er ikke medvirkende i væren og virkelighet, altså del av denne eksistensen. At bevissthet, fornuft, bevegelse, styrke, rom, tid, kraft-former i natur, ikke kan forstås! Er ikke da årsaken værende virkelighet? Årsak er i Anaksimanders tilfelle en funksjon i værende virkelighet! Iboende prinsipp, drivkraft.

Sammendraget er at: Det jeg ikke forstår ligger utenfor virkeligheten og væren! En påstand, en lov uten grunn! Det er noe annet, ikke virkelighets-værens iboende enhetlighet, men en annet-het. Enhet og annet-het. 2 tilstander som har blitt til adskilt sjel og kropp, at bevisstheten og det uforståelige faller sammen i annet-heten, som Gud som årsak til all værende virkelighet. En kamp oppstår: En iboende immanent årsak, eller en utenforliggende transcendent årsak!

Annet-heten er jo hva vi ikke forstår! Altså at årsaken er utenfor det jeg forstår som væren og virkelighets funksjon. Annet-heten, uoppnåeligheten, Utenfor-heten, årsaken, er altså «**Det uforståelige selv**» eller **uforståelighet**. Med andre ord **hva Platon og Xenofanes ikke forstår, segmentert som en fast regel, påbud, dogme, lov: At det ligger utenfor vår fatteevne fornuftsevne, mulighet til å forstå**; Og som har blitt til noe egentlig forbudt, straffbart. Galskap. Årsaken til at Kirken har straffet meninger om alt opp gjennom tiden og ikke tolerer andre syn. At andre syn tolereres i dag er fremdeles en straff for kirke og mange teologier, og er dermed ikke godtatt.

Det finnes lignende holdninger i ateisme og i marxisme, det vil si i forskjellige kommunistiske oppfattelses-grener, at ideologien skal følges opp med at man adlyder; og slik religions-oppfatninger mener man skal gjøre med hedninger, mener da til forsvar da ateister og kommunister med at de må svare med samme mynt. Konsekvensen er at de konstant gir hverandre ris til egen bak i krig og økonomisk makt-besittelser. Tilfellet er kun: **Jeg forstår det ikke!?** Adlyd! Ut-sagnet underbygger: Du skal ikke tenke/forstå! Du skal ikke spørre! Påbud uten holdbar grunn!

Hva da med de moderate teologer, troende, religiøse, kommunister, og folket generelt: Der er godt å vel halvparten av folket fornøyd med de rundt seg og at hverdagen er grei, og handler like godt med hvilke som helst troende syn bare de lager friske matvarer og gjør friskt godt helsearbeid og omsorg, eller sitt yrke, kunnskap, godt.

Det er denne uforståelige annet-heten som er det som har blitt det transcendent. Det har blitt hva Steiner, Platon og Kant ikke forstår, og tydelig ikke Hegel heller. Marx mente at vi ville finne ut av moralen i fremtiden. Alle disse burde vel ha oppdaget at skader på kroppen, at kroppen finnes, at denne må fungere også, men kroppen er ikke med i noen filosofers moral. Kun som et bevisst behov og ikke fysisk behov. Kun bevisst altså. Om vi bedøver noen og kapper beina av dem så er det moralsk forsvarlig fordi vedkommende ikke var bevisst dette. *Uforståelighet som Religion*.

Du må forstå det slik:

At kropp er hva du bare bevisst føler og tenker om det som skades, pines, som er det gyldige!

Det skadede beinet, eller torturen fysisk er ikke av interesse, og er ugyldig!

Bud, lover, regler, påbud, forbud, straff-belønning, juss, moralfilosofier er i denne synstes-gruppen.

Hvem tenker på kroppen, som Helsa, som verdinormering og moralsk teori, filosofi, vitenskap?

Vel; der er det bare Vitenskapen, deri legevitenskapen også, men mest, BIOLOGIEN og BOKJEMIEN, som har ført an gjennombrudd, del-vise!

Krisen kommer derimot når vedkommende oppdager det og får smertene og handlings-lammelser. Ellers skal vi egentlig tåle alt, og kropp regnes ikke til noen moral av de som håndhever skatter og ulovligheter. Ingen har rett til å klage! Alt er ditt lodd, din lykkes skjebne, eller forut-bestemt av «den indre stemmes retning». En bevisst årsak-virkningsrekkefølge med hvordan det går med alle, og ferdig med det. Se virkeligheten i øynene.

Men: Først og fremst er Xenofanes og Platon, de som har det til felles med alle som er enige eller oppfatter slikt selv; At Det jeg ikke forstår, altså egen individuell oppfatning, (da andre kan forstå noe du ikke forstår), så defineres dette utenfor væren og virkelighet, altså kort og greit egentlig bare, utenfor egen forståelse. Dette omsettes til våres og alle andres forståelse, noe som er feilaktig, uten holdepunkt, uten referanse for, eller grunn til å påstå dette.

Det jeg ikke forstår individuelt, er det transcendent, og gis i svaret med at jeg forstår det ikke, men Gud forstår dette, og at det ligger over min, altså våres, fornuft, og utenfor vår verdens forståelse av virkelighet og væren, altså hos det annet som er årsaken, her da Gud, da det ellers kunne være noe annet, Natur eller Helvete. Oppfatningen av at alt er det onde finnes jo også. Det er underlig at ingen bestemt har påstått at Satan har skapt alt. Det er jo kun hans måleenhet vi bedømmer hverandre med. Hvor mange grader ond andre og naturen er. Heller enn å tre støttende til for andre, så avviser man de fleste.

Det transcendent er ikke noe bevis på at annet-heten ikke ligger i tilværelsens enhet, væren og virkelighet, og er grunnfunksjon i virkeligheten, selv om vi ikke forstår dette. Men det transcendent er rett og slett Å ikke forstå, eller at jeg forstår det ikke, eller at det samme sies ved at man sier det er uforståelig.

Den kraft-modellen jeg har kommet frem til for alt, fungerer godt for naturfenomener, lovene og for bevissthet og følsomhet. Den kan like godt benyttes som et Gudsbegrep som en alminnelig egenvirkende vitenskaps-modell av alt som naturfunksjoner. Det er ikke på det planet at uenigheten oppstår. Den ligger i en tro på at helheten kan startes, eller er evig ut fra en utenforliggende funksjon.

Tror du at noe er transcendent; altså tror du at noe er uforståelig, altså ikke i forståelsen, og da utenfor forståelsen?! Egentlig ett intetsigende spørsmål. Om vi ikke forstår noe så vet vi ikke om det. Ikke annet enn at vi ikke forstår noe, av en sak. Jeg er litt i tvil om at Wyller har krevd nok analyse av Platons, eller Xenofanes utenfor-fornuftige anliggender, annet-heter og deres overmål. Har vi oversikt, sammenlignings-grunnlag? Hvor er referansene, innenfor eller utenfor?

Jeg lurte jo på hva som kunne være holdbare referanser eller logiske muligheter for mulighet og virkelighet, av naturens dimensjoner og virkninger og bevissthetens følelser og fornuftsevne. Verden, tid, tenkning, etterhvert rom, kraft-styrke, energi. Hvorfor er det forskjellige objekter og mengder. Forskjellige oppfatninger av alt. I utgangspunktet var de holdbare forståelsessider, forståelse for hva som er holdbart, og et holdbare, med rot i moral-virksomhet det som ledet meg. Altså hensyn og forklaring til den verden vi skulle operere funksjonelt i, og forstå noe av den. Men holdbarheten slik sett gikk utover bevisstheten, nemlig til hele vårt tros-system og vitenskapsbilde, om vi vil si vitenskaps-forståelse. At vi kunne finne holdepunkter vi forstod. At rettledning blir begrunnet i noe sikkert.

Midt i alt dette, legger jeg knapt merke til hverken religion eller vitenskap. Jeg deltar ikke i noe for eller mot noe, og er altså helt opptatt av å forstå hvorfor ROM, hvorfor TID, BEVEGELSE, Bevissthet og fysiske former med lover, balanser. Inntrykket er helt; Kraft-Motkraft som alt. Det er tillat å tenke! Men jeg visste ikke at det var ulovlig å tenke over rom-tid-stoff-energi. Eller Bevisstheten! Derfor gjorde jeg det! Jeg tenkte over dette uvitende om at det var forbudt. Det eneste jeg fikk vite inne i mellom var at jeg kunne bli gal! Det var jeg klar over! Så jeg tok det med stor ro, skritt for skritt fra oppdagelse til oppdagelse av sammenhenger. Jeg kjente ikke til hva vitenskapens partikkel-eksperimenter drev med, eller betydningen av Einsteins eller andres merkelige funn. Jeg hadde heller aldri lest om Altets-filosofier, teologer ukjent for meg, og knapt annet enn sitater som; Sokrates lærte verden å tenke.

Men noe oppe i alt dette, Bevissthet og Natur, følte jeg hadde noen holdbarhets-rammer i seg.

Konsekvensen ble **Altet** som **Kamos – Forandringskraften** med **vitenskaps-hypotese! 1979! Bok 1994!**

34 år senere: Finner de fysiske lover fra egen kraftmodell; **Differensialkraften The df-Force 2013, Bok 2018!**

Tiden er inne for at vi kan gi opp vår kravbestemte uforståelighet: Ur-Dogmet.

At vi ikke kan forstå noe! At vi ikke bevisst kan strekke til! At alt vi ikke forstår i dag er utenfor oss som noe uoppnåelig her og nå hvor vi er! At vår fornuft er utilstrekkelig og ikke strekker til! At logisk like og ulike, sammenligning, gjenkjennelse, gjør at vi kan vise alt som i holdbar stand og i uholdbar stand, og derfor at vi kan skape holdbarheten selv. Bli holdbarhetens selv så langt dette rekker, som vi klarer. At det ikke er grunnlag for at vi må til en annen verden for å forstå.

Om det er mening i at bud, moral religiøst sett, er for mennesket og på jorden, og ikke når vi er dømt til helvete eller frelst til himmelen, så betyr dette at det er her, og det er nå, at moralen gjelder for, at det er her vi må elske våre fiender, eller finne kompromiss og balanse med disse, om det så er at vi holder oss til vårt distrikt. Miljø-problemene gjør at vi ikke kan fastsette slike grenser mer, annet enn at vi må jobbe med disse sakene. Det er jo alles helse-sak også.

Utenom min vitenskaps-teori for rom-tid-kraft-styrke-driv-funksjonen med lover som konsekvens av grunn-funksjonen, så er dette altså bidraget for moralen, og utledet av moral-teorien i bevissthets-verket jeg har lagt frem.

Vi trenger å ta oss den friheten å heve oss over alt! Sette helsa til jorda og oss øverst, og holdbarheten som mål, og rett og slett opprette Den Felles Verden, Holdbarhets-verdenen, og ikke bare denne økonomiske globaliseringen!

Hvorfor jeg kritiserer dette transcendent begrepet, definert til «Det noe annet vi ikke kan forstå!», er fordi jeg ikke kan anbefale denne oppgivelsen, det tomme arket, som en vitenskapelig metode! Det transcendentenes krav til fornuft, logikk, innsikt, etterforskning, søken etter dypere forståelse og sammenheng av det funksjonelle i verden og det funksjonelle i følelser og bevissthet, er fordi det er et krav om å gi opp! Ikke spørre, ikke undre seg i retning av å søke inn og bak til kildevirkninger, sammenhenger, årsak-virknings-rekkefølger!

Den parkerer vår evne til å få vite mer, kunne mer, spesielt av slikt som det er nødvendig i lengden for å forstå. God adferd og oppførsel i naturen, i samfunnet kan i høy grad være en kilde til å regulere en god del økologiske forhold. Men det er ikke nok i en overflodsverden av mennesker og fabrikker, industri som alt beslaglegger mengder gasser og forurensninger, forsøpling og forgiftning av hav, atmosfære og jordsmonn.

Vi merker stadig flere nyheter og anmerkninger om mat, drikke, midler som har store skadelige virkninger på stadig mer av naturen og kropps-helsa, og dermed psyken, følelseslivet til folk, og som skaper frustrasjoner som psykiske lidelser og opprør, krig eller terrorisme. Alt henger sammen til en viss grad, og religioner, politiske ideologier tar ikke høyde for problemer og løsninger fordi grunn-fundamentet til stammen i religionen eller stammen i ideologien har et for innskrenket favnefelt. De retter seg for eksempel i altfor høy grad inn mot livssynet som sentrale tids- og virke-krefter, orienterings-vei, og altfor mye mot det vi kan kalle de fag-grupper som er mest representert som gren av tro eller ideologi, i mange av tilfellene økonomisk makt, vinning og status.

Lignende den transcendent uvirksomme metode hos mange religioner for funksjons-forståelse av natur, fysikk, økologi og eventuelt også evolusjons-funksjoner over tid, så har politiske partiers ideologi, uansett hvor tynt fundament de har, eller mer sikre praktiske retnings-linjer som omfavner de fleste, så har ideologiene en likedan transcendent avvisning av det som ikke er sentralt viktig for dem. Det er her det generelle folks hverdagsliv påvirkes urettmessig og urettferdig, og at det er mangelfull konsentrasjon om miljø og helse. Slikt kan vi ikke tale om her, og slike meninger er ikke tillat her, fordi det er foreninger eller visse økonomiske dagligdags-praktiske forhold som skal tas opp.

Om hvem du er mer eller mindre enig i, er ikke nok for dem, men at de andre mer eller mindre skal avvises på grunnlag av helt enkle, simple poenger som regnes som det store ALT i den eventuelle politiske gren, dagsorden. At tro, livssyn, også meies ned på bekostning av å kunne fremme saksdata som er viktig for oss, er også alminnelig virksomhet. Å være politiker og holde en ideologi oppe betyr stort sett å bedrive avvisnings-politikk ovenfor alt som ikke står sentralt for det eventuelle partiet eller koalisjonene. Både lik tro og lik saks-prioritering gir status, men dette er så minimalt av behovs-siden vi trenger som helhet, at det ikke monner hva partier og religioner prioriterer så langt jeg kan si at dette er deduktiv kunnskap om slike styrings-ytringer teoretisk og praktisk.

Det er like harde dører, murer, isolerte systemer som også selv mafiaen og terrorceller tydeligvis har. At uansett der krig kunne vært unngått, eller saksforhold i samfunn blitt rettet opp, så dannes det en jernkjerne innerst og på toppen som ikke lar seg rikke uten årevis med spetakkel og tull. Og dette er politikens, ofte fagvitenskapelig holdning også, at akademikere ikke slipper helt unna, og selvsagt typisk kjent som religionenes dogmelære, hvor det ikke ligger så langt fra grunnkilder i skriftene at alle med annen tro, hedninger, skal utryddes; i Alle fall ikke tas på alvor eller lyttes til, og at de andre, politikk, filosofi, alternativer og vitenskap til sammen utgjør en form for «idioti». Uten at dette er analytisk begrunnet. År, tiår, senere, så innfører den religiøse elite slikt som en del av det nye i læren sin. I mellomtiden er det avvisning og ikke sjelden en slags ideologisk heksejakt på andres meninger. Enkelte livssyn blokkerer seg mot alt.

Jeg kan sitere Arne Næss også: At det er tillat å tenke!

Den transcendent funksjonen gir ikke funksjons-forklaring til noe som helst, hverken en natur-funksjon eller Guds-funksjon som skapelse eller dannelses-virkende egenskap for følelser, bevissthet, moral eller fysisk Natur. Det gis heller ingen grunnfunksjon eller årsak-funksjon til form, ide, formål, mening eller årsak-virknings-rekke-følge.

Vi kan ikke utlede noe om rom-natur, tids-natur, bevegelses-natur, kraft-natur, felt, stoff, materie, substans, eller drivkraft, energi, styrke-endringer, virkning og funksjon ut fra den transcendenten uforståelige, over-fornuftige og annet-het unna væren og virkelighet, som mulighet eller virkelighet, ut fra denne definisjon av det transcendenten, og vet ikke noe om det transcendenten enn at det betyr uforståelig, ikke søkbart, og ikke annet enn som det uforståelige med det som egenskaper henviser til hos Xenofanes og Platon, altså til Gudsbegrepet, Gud, og det uforståelige ved denne Åndskraft.

Sagt på en annen måte så er det transcendenten, det uforståelige, den uforståelige Guds-egenskap, eller det uforståelige fenomenet Gud. At man tror på noe om dette som grunn som man ikke forstår noe av. Aristoteles tenkning åpner derimot for både vitenskapen, filosofien og teologien, og skaper faktisk faget Vitenskap som eget domene. Men forklaringene måtte jeg finne ut av selv, og er noe annerledes enn hans.

Dette er vel grunnen til at jeg ikke kan støtte meg til Platon og Xenofanes. Ved siden av dette finner jeg ikke noen synonyme, likheter, begrunnelser, funksjoner som knytter form og kropp, form og stoff, sammen slik at form betyr eller = mulighet, da det ikke er å finne en mulighets-funksjon i form, intet videre! Likedan er det med ide, eller stoff, form og stoff, og at dette heller ikke viser en ekvivalens til virkelighet, viser virkelighets-funksjonen, annet som et ytre, eller en gitt observert egenskap. Det er først ved virksomme funksjoner at vi finner mulighets-virkning som kan gi realisering, omdannelse, til en stoff-forms/kropp-forms endring.

I begge tilfeller er stofflighet der, og det må være noe med styrke-virkningen, kraft-oppførselen og eventuelle balanse-tilstander, funksjoner her som gir virknings-funksjonen der tilstand av en allerede virkelighets-form gir grunnmulighet til den neste virkelighets-endring av kropp, form, og som ligger nærmere en årsak-virknings-bevegelsesrekkefølge slik Aristoteles nevner som en drivkraft, energi som gir styrkemengden, objekt, kropps-energien, og til en viss grad, en mulighet for Aristoteles mening om at bevegelsesrekkefølger er årsak-virkningsfaktor for tenkning, bevissthet også, der det fysiske og det bevisste begge er aktive prosesser. Nå er dette Aristoteles mening.

Jeg mener at kraften, værens-funksjonen, er at væren og virkelighet er det samme, at mulighet og virkelighet er to sider av samme funksjons-omvandling av det samme, og at funksjonen til all virkning hendelse er del av den samme kraftomvandling, altså at grunnfunksjon, årsak-virknings-funksjonaliteten er grunnfunksjon i den ene og samme kraft. Kraft er her endrings-virkningsfunksjonen til det alt-værende, uansett hva. Dette betyr at kraftfunksjonen til kraften, drivkraften er inne i kraften selv og er del av den forskjell vi observerer.

Dette er ikke transcendent. Og dette kalles vel immanent, at kraften har sin indre funksjon iboende i seg. Iboende funksjon, som egentlig der grunnfunksjonen og den virksomme funksjonen egentlig er det samme. Ett selvdrivende fysisk-bevisst kraft-alt. At funksjoner kan utledes logisk. Kan forstås. Selv moralsk dårlig adferd mot kropp, følelser og bevissthetsegenskaper, som kalles Ondt, det onde. Men: Mitt Mål; At det finnes forklaringer, forståelighet for moral, vitenskapelig, religiøst, alternativt, politisk. *Merk: Drifter, behov fysisk, verden, stoff omtales som uholdbart=ondt!*

Platons utsagn at det finnes noe annet utenfor væren og virkelighet. Problemet er bare at dette annet, annet-heten da også blir en type kategori væren og virkelighet, altså eksiterer. Hos Platon betyr dette at vi ikke forstår væren og virkelighet fullt ut fordi det ligger funksjoner, virkninger under, eller til grunn for den virkning og eksistens væren og virkelighet er. Denne ser det ut for Platon til at det er umulig å forstå, eller en uendelig rekke underliggende rekker av årsak-virkning vi ikke kan oppnå å finne, eller forstå. *Tegn på at væren/virkelighet er stoff-virksomheter. Bad Earth.*

At forklaringene blir møtt med nye gåter, altså virker mystisk. Med tro på Gud som årsak, så ligger dette mystiske over-intelligente, over-fornuftige målet som den andre årsak, annet-heten i Gud. Uansett utenfor vår fornuftsevne, fordi Platon har prøvd å finne ut av det men ikke klart dette, hvilket er typisk for mange teologer, filosofer og vitenskaps-forskere, og likedan heller ikke endelig fra noen alternative retninger. Eller fra de okkulte kretser.

Nå har det seg slik at Platon ikke dementerer endelig at funksjonen vi ikke forstår til væren og virkning, virkelighet, slik sett ikke kan ligge i det værende og virkeligheten vi har foran oss som en del av det, men usynlig for oss, slik som minste del jord, eller minste atom, eller partikkel, eller slik som magnetisk kraft. Vi ser det ikke, men om vi merker det og kartlegger dette, forstår vi ikke hvordan det virker funksjonelt som mulig. *Moral=annethet?!*

Platon glemmer at vi har bevissthet og har fysisk natur i den formen vi kan kalle fullt mulig fordi det er bevist ved at det finnes, uansett hvilke forestillinger vi har om dette. Grunn til manges forestillinger, ellers ville det ha vært umulig. Bevissthet og fysisk Natur er mulig. Enten vi mener vi vet årsaken til dette eller ikke! Platon: *Ikke mulig!*

Platon burde ha sagt: At virkefunksjon og eksistens, oppførsel til den væren og virkelighet vi har, kjenner vi ikke godt nok, eller er ikke godt nok forklart ved å henvise til det vi ser, eller at vi kjenner til det vi kan se og tenke. Altså, at natur og bevissthet trenger bedre undersøkelse for at de kan virke, eller krav til å kunne fungere.

Det er mest riktig å forstå Platon slik: At væren og virkelighet gir ikke nok funksjonell forklaring til sitt virke. Men Platon dementerer at vår bevissthet og fornuft, og at funksjonen kan ligge i eksistens-tilværelsen av det værende og virkeligheten selv, (men utenfor=annet)! Dette platoniske utsagn kan vi ikke stole på! Det ligger utenfor Platons, og de fleste si bevissthets-forståelse. Men det finnes allikevel der, og er av funksjonell karakter som like og ulike, med balanse-forhold som er i takt eller ikke, og kan mulig avsløres. Det er slik at jeg kan konkludere med at Platons utsagn om det som siden har fått betegnelsen transcendent, betyr likhetstegn mellom annet-het og det uforståelige.

At annet-heten=uforståelig, betyr uforståelig for den det gjelder. Litt også, at Gud=annet-het, og uforståelig, mystisk. Det er denne uforståelighets-annet-hets-utsagn, dogme, som jeg finner uten referanser som er holdbart sikker! Er kun hva man synes, mener! Annet-heten er ikke annet enn virke-funksjon! Noe av denne må kunne spores!

En Oppsummering

Vi vet alle at forskning og reel vitenskap praktisk sett kan føre til tester og bruks-ting, metoder som kan virke bra, men som også kan eksplodere i hendene våre eller forgifte oss, eller gi andre ulykker, og forurensning, søppel. Det betyr at vitenskapen kan ha både feil teorier, tro, viten, og det kan ha skadelige virkninger vi ikke har tenkt på, og viljebevisste misbruk for å utnytte, skade eller drepe andre, ikke så lite bevisst; også som manipulasjon der noen lures ut over kanten av stupet, eller får for sterk strøm igjennom seg.

Men å finne det holdbare med praktiske virkemidler og kommunikasjon, og det holdbare i teknologi og forskning for nyttebruk og medisin, samt holdninger i samfunn som vi kan si er erkjennelser fra erfaringer vi har, også til en viss grad psykologi og annen god psykisk omsorg, noe som er bra for helsa. Det er klart at det her er snakk om å bevare kropps-funksjonene våre, slik som sanse-systemet vårt, behovs-organ-systemet vårt, og våre bevegelses-evner, og at kroppen er mest mulig hel. At kroppen, følelsene, bevisstheten vår, om så psykologisk testet også, eller av annen kompetanse på kropp og funksjoner i hjerne og kropp, at alt dette fungerer oppegående og virksomt så langt det er mulig å tilnærme seg normal-tilstander for de primære behovene våre.

Vi kan si at både vitenskap, religion, vårt praktiske dagligliv og politikk, er ønsket ansett som holdbart nok, men er det ikke. Og det er fordi helsa og krav til holdbare forhold som vitenskap og religion for å bevare oss, ikke er vanntette systemer. Det lekker som en sil ved siden av at mange virkelig benytter disse egoistisk til egne formål på bekostning av andre.

Når politikk, religion, vitenskap som prioritert oppnevnte grener hevder at de er alt sin eneste løsning av hva som er holdbart, eller virkelig er best og mest holdbart, og folket over hele verden ser at dette svikter til stadighet i maktens og økonomiens korridorer, så må det være lov å spørre seg om vi ikke kan sette opp holdbarhetskriterier som virkelig er holdbare da. Men det blir jo også likedan som alt det nevnte, som påstår selv at de etterlever sin tro og viten, men slett ikke gjør dette, at de fryser ut andre, straffer andre, gjør en mengde saker som skader helse, følelser og bevissthet hos folk, om det så koster andre lidelser for livet eller med døden som følge.

Skal vi da la oss stoppe med et krav til helsa og miljø som noe holdbart? Jeg mener nei! Fordi selv om jeg ikke etterlever slike verdier hele tiden, eller gjør feil, eller lever i en verden hvor det ikke har vært mulig å oppfølge alt, så betyr det ikke slik som de fleste sier: At da er holdbarhets-idealet ditt ugyldig! Dersom du ikke gjør det selv, så skal heller ikke andre følge dette. Alle slike påstander er tull. Vi kan alltid vurdere om vi kan klare å opprettholde tilstander, eller bevare noe holdbart av det vi står foran. En annen regel eller jantelov, er at du må passe deg for hva du sier, i den forstand at det lenger ikke er diskutabelt eller drøftelsesbart eller om-gjørlig før fysiske straffer og andre ødeleggende oppførsler skal fremheves, utøves.

Dette er direkte maktmisbruk, hva et utsagn ikke behøver å være, selv om det blir feil ovenfor noen som er i en bestemt tilstand der slikt ikke passer for deres livssituasjon. Da må man så argumentere for dette. Det finnes ikke noen rett eller krav fra natur og bevissthet, følelser normalt, som tilsier at man skal slette, drepe de andre. Hvorfor skal de da gjøre slik straff eller drap til lov; Gjennom at: Du sa det; da kan du ikke trekke tilbake dette. En haug med regler som slett ikke er annet enn et makt-misbruk for uholdbare handlinger.

Man må finne ut om det som sies, utsagn, utsies, om dette har virkelige praktiske konsekvenser eller er ment som at da skal ikke de mennesker få være med i samfunn og nytte, eller kunne klare seg selv, eller straffes på noen måte. Dette skjer ikke fordi de læres opp i en makt-teknikk ofte, eller har kommet til en slik tanke selv, som slett ikke behøver å være riktig. At det som sies skal få praktiske konsekvenser for dem og er uten løsninger.

Du må stå for det du sier! Nei! Det du sier har et annet menings-innhold hos folk enn det de fleste virkelig hører. Det er noe annet når du lyver om noe, der du sier at han som ikke gjorde det, gjorde det, og kan straffes eller avrettes. Når vi tar med slik holdning i vanlig prat med ulike meningsinnhold i det som sies, så kan man ikke være i stand til å påstå at: Du skal stå for det du sier. Vi må finne ut av hva andre mener og hva vi selv mener, og om vi fysisk praktiserer noe selv eller på eller mot andre, av hva som vi tror er holdbart, eller ikke ønsker skal være holdbart, så må vi bedømmes ut fra dette, med påfølgende løsninger av hva som er holdbare tiltak for å forhindre de uholdbare tilstander. I mange samfunn fungerer slikt delvis bra. Men det gjelder ikke alle sider av samfunns-styringen.

Mitt ståsted er at bevissthets-holdbarhet, følelses-holdbarhet, inkludert sanser og behovsevne, og kropps-organisk holdbarhet, samt miljøet som skal forsyne oss med holdbarhet uten skader og gifter, står først over alt, over alle livssyn, over all politikk, religion og vitenskap! Alt annet er egoisme som drar mennesket, samfunn og naturen ned i et drama eller utslettelse. Vi kan lenger ikke sette grenser for helse-oppløftelse der naturen er i behold.

Legevitenskap og medisin må krav-settes helt på nytt, der holdbarheten ligger fremst av alt! Utfoldelse som tar vare på sansevner og bevegelsesevner må likeså settes holdbarhet, likedan med omsorgs-kontinuitets-systemer.

Livssyn, politikk, religion, vitenskap og makt-systemer uansett hvilke, må kunne ippettes om det er grunnlag for dette. Ikke minst helse-politikk og helse-systemer. Miljø!

Om det er politikk, religion, filosofi, vitenskap, livssyn ellers, helse og miljø; Logisk holdbarhet viktigst!

Ingen ødeleggelse holdbar/tillat, kan man tolke det som!

En religion, ideologi, helsepolitikk, som bygger på dette har en sentral enhet som kun står for det holdbart konstruktive uten ødeleggelser, uten skader på noe!

R. Bergersen Next Forlag